

Joh.20-18, Påskdagen 2011.

Det är mycket förvirring på uppståndelsens morgon. Det springs hit och det springs dit. Dom ser det dom ser utan att verka förstå vad det är dom egentligen ser.

Man ser bindlarna ligga där i hörnet Och duken som täckt huvudet, ja den ligger ihoprullad för sig.

Allt är nog beskrivet, men dom ser, utan egentligen att förstå vad det är dom ser. Och frågan som hela tiden kommer upp. –Vi vet inte var dom har lagt honom, var finns han... Var finns han?

Att man skulle tro på uppståndelsen som genom ett trollslag, det är väl knappast att begära. Det går så långt bortom både erfarenhet, tanke och förnuft att det nog skulle vara hart när omöjligt att ta det till sig. Död kropp stannar i jorden, så har det ju alltid varit, och det är ju egentligen så det ska vara.

Sen har vi genom 2000 års nötande av trossatser lärt oss att den här gången var det annorlunda. Vi har lärt oss att det är så, en dogm, en trossats, ”på tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda.” vi kan det utantill...

Men ibland önskar man att storheten, eller ska vi säga verkligheten i det som hände kunde bli lika påtaglig för oss som för Maria från Magdala. Att man likt henne kunde få se höra och ... ja nästan kunna få känna på honom.

Maria från Magdala, hon som blivit botad, eller snarare helad av Jesus. Hon måste mått bra dåligt, sju demoner sas det hade farit ut ur henne. Efter det följde hon Jesus och verkade tillhöra den nära skaran runt honom, den mästare hon också följde till slutet. Precis som en lärjunge, men det ville inte evangelisterna kalla henne. För någon man, det var hon ju inte. Sen under åren har traditionen gjort henne till helgon, syndare, äktenskapsbryterska och teolog. Ett eget evangelium har hon kallat efter sig, Evangelium enligt Maria Magdalena, första kända handskrifterna från 400-talet.

Ja, det var hon som först fick se den bortvältrade stenen och den tomma graven. Det var hon, trots att kvinnor då inte ansågs myndiga nog att vittna, ändå vara den som var först att berätta för de andra vännerna. Och sen det oerhörda, att vara först om att möta den uppståndne. Jag tror att det inte var någon slump att det var just Maria från Magdala som var först, föst att se, föst att möta. Det säger något om evangeliet. Det går så helt i linje med vad Jesus sa och gjorde.

Men först trodde hon att det var trädgårdsmästaren –var har ni lagt honom? Var är han någonstans? Men sen när han sa hennes namn. - Maria, då! När han sa hennes namn... Och orden klingar igenkännande från Jesaja ”Jag har kallat dig vid namn, du är min.” ”Jag har kallat dig vid namn, du är min.”

Ja även om Maria först inte såg, och även om inte vi ser, även om vi inte hör...

Någon finns som ser oss, som känner igen och kallar oss vid namn.

Men vad är egentligen påsken och uppståndelsen? Det är kanske lite tråkigt, men ganska förståligt att det inte är fullt här idag. Att en man för 2000 år sen korsfästes likt en brottsling, det var och är han knappast ensam om. Att det sedan skulle komma rykten och skrifter som säger att densamma på tredje dagen fick livet

tillbaka. Vad är det egentligen att glädjas, yvas och sjunga lovsång över? Det finns en obegriplighet och en gåtfullhet över det här. Något har hänt, men vad? Vi har lärt oss att det har med glädje att göra.

För mig är påskdagen budskap som glimten i det slocknade ögat. Som hoppet i vanmakten, eller som viskningen i det stora bruset. Det är liksom ingen stor sak, men på samma gång är det den största av alla händelser. Men den måste hela tiden ses i ljuset av det lilla. Eller om man så vill, upplevas nerifrån och upp.

Det började med några rädda och förvirrade vänner som undrade vart kroppen hade tagit vägen. Och hade ingen enda människa lagt märke till den så hade den ändå varit lika verklig, lika sann och lika triumferande.

Men livet fortsatte liksom som vanligt dagen efter, ingenting märktes. På samma gång som livet hade förändrats i dess grundvalar. Inte bara för de rädda och förvirrade vännerna, utan för oss alla.

Gud lät sin son överleva döden. Och när du och jag likt Maria från Magdala frågar oss var han finns. Så är han inte längre bort än den hon trodde var en trädgårdsmästare, än bönens uttalade eller outtalade ord, eller än att också du, likt Maria kan höra honom säga ditt namn...

Jesus, inte bara där och då, utan här och nu.

Uppståndelsen berättar också för oss att den Jesus som vandrade på jorden var rätt. Han var Guds son. Han som förenade människan med Gud. Han som sa ve er till den förtryckande makten, och som sa, saliga är ni till de till de lidande och sörjande. Han som sa att ni måste bli små, ni måste bli som barnet för att hitta Guds rike. Och han som åt sin sista måltid tillsammans med Judas, delade brödet och vinet med honom fast han visste att han senare samma kväll skulle komma att förråda honom. Han som sa, Gud älskar alla!

Denna Jesus, bekräftades i uppståndelsen som den han var. Ja ända in i döden, bekräftar liksom Gud sin samhörighet... "Detta är min älskade son, han är min utvalde"

Men jag tänker också att den där morgonen för snart 2000 år sen så hände någonting för den här världen. Någon har uppstått, någon har gått från död till liv. Inte vem som helst utan någon som på samma gång var både sann Gud och sann människa. Någon som i hela sin person förenar Gud med världen och människan. Och jag tänker också, att sen dess är hela vår värld indragen i samma rörelse, från ljus till mörker, från död till liv, från trasigt till helt. En rörelse som vår värld, som nu vi så sannerligen väl behöver...

Det är så mycket trasigt som måste bli helt. Det finns så mycket dött som måste bli till liv. Jag må vara naiv, men låt mig då för Guds skull vara det.

Evangeliet och uppståndelsen svarar på det vi innerst inne måste, det vi vill och längtar efter. Det är så, det måste vara så, det måste finnas en väg ut... för vi ska kunna leva, för att vi ska kunna överleva.

Och ibland, ibland kan vi få känna att det är så, ibland kan också vi få känna att det är sant. Ögonblick, om så bara för en sekund, men ögonblick som liksom välver över oss.

Tomas Tranströmer skriver:

*Solen bränner. Flygplanet går på låg höjd
och kastar en skugga i form av ett stort kors som rusar fram på marken.
En människa sitter på fältet och rotar.
Skuggan kommer.
Under en bråkdels sekund är han mitt i korset.
Jag har sett korset som hänger i svala kyrkvalv.
Det liknar en ögonblicksbild av något i häftig rörelse
Amen*